

vist sig, at denne Ordning har forarsaget megen Strid imellem Communerne, og mange Besvæ-
ringer, idet jevnlige Communer, hvis Sygepleie
er indrettet efter en mindre, indskrænket Oeconomi-
end, endres, have fremsat Forordninger, som den
erstatningspligtige Commune først efter høiere
Afgjørelse har villet kjende gyldige. Det synes
saaledes ogsaa i disse Tilfælde onskeligt, at Lov-
gibningen paa en mere directe Maade opfordrer
til den størst mulige med Omsigt forenelige
Sparsoimhed ved at fastsætte et Maximum for
Erstatningens Størrelse, og hertil turde der være
saameget mere Foie, som der i de stadfæstede
Regulativer for de communale Sygehuse, der
mere og mere benyttes, og hvis Antal stadig
stiger, ordenligviis vil være fastsat en bestemt
Betaling for de fattige Syge, som der indlægges,
hvorefter der saaledes allerede nu i mange Til-
fælde ogsaa have en fast Grændse for Erstat-
ningspligten. Skulde endelig Fastsættelsen af
et saadant Maximum end stundom føre til, at
en Commune ikke fik sine Udgifter fuldt dækkede,
da vil dette vistnok af sig selv i det Væsentlige
atter udjevnes derved, at Erstatningens Begræn-
ning i andre Tilfælde kan blive til Gavn for
samme Commune, naar dens Fattige andensteds
ere blevene tagne under Omhu og Pleie af
vedkommende Fattigvæsen, og om end enkelte
Communer paa Grund af deres Beliggenhed
m. v. ere mere udsatte for at maatte tage sig
af fremmede Fattige end andre, og der saa-
ledes i den nyserørte Henseende unægtelig vil
kunne blive nogen Ulighed tilbage, er det dog,
naar det ommeldte Maximum ikke ansættes for
lavt, aldeles uantageligt, at de vedkommende
Communer derved skulde kunne være udsatte
for noget saa betydeligt Tab, at Forandringen
af denne Grund kan have nogen Betænke-
lighed.

Skvad nu den nærmere Fastsættelse af det
omspurgte Maximum angaaer, da har Ministe-
riet efter den Erfaring, det har havt Veilighed

til at gjøre, og med særligt Hensyn til den i de
stadfæstede Sygehuse-regulativer normerede Be-
taling, fundet at kunne slutte sig til det fra
Ministeriet for Hertugdømmet Slesvig frem-
komne Forslag, hvorefter den høieste Betaling,
der kan fordres — Vederlaget for særlige Syge-
vogtere ikke iberegnet — er ansat til 3½ Rdl.
ugentlig, eller 48 p. daglig, i hvilken Henseende
man skal bemærke, at ligeledes Ministeriet for
Hertugdømmerne Holsten og Lauenborg senere
i dette Punkt har sluttet sig til det Slesvigste
Ministeriums Forslag.

Naar Erstatningen ansættes saa rigelig
som anført, antager Ministeriet, at der ingen
Betænkelighed kan være ved herunder at ind-
befatte Vederlag for alle de Omkostninger, som
— afføet fra de Tilfælde, hvor særegne Syge-
vogtere ere nødvendige — ere anvendte paa den
Syge, være sig til Forpleining, Lægehonorar,
Lægemidler eller Andet, hvilket ogsaa anbefaler
sig derved, at samtlige disse Omkostninger orden-
ligviis ville findes indbefattede under den Be-
taling, som ved de ovenberørte Regulativer er
normeret for fattige Syge, som indlægges i de
communale Sygehuse, og at der saaledes for
disse Vedkommende ikke ret vel vilde kunne
være Spørgsmaal om at udfille og særlig be-
regne de enkelte Udgifter.

Der er imidlertid, som ogsaa af Kjøben-
havns Magistrat anført, dog en Art af Udgifter,
som ere af en særegen Natur, og som derfor
vistnok bør kunne fordres særlig refunderede med
deres fulde Beløb, nemlig de Omkostninger, som
medgaae til Anskaffelsen af saadanne Rekvister,
som Patienterne, efterat selve Curen er endt,
beholde til vedvarende Brug, saasom Træbeen,
Krykker, Brokbaand m. v. Da disse Rekvister
medgives Patienter til Benyttelse udover den
Tid, hvori han er under Forpleining som Syg,
synes de naturligt at maatte holdes udenfor de
egentlige Sygeudgifter, og da de derhos ere saa
forskjelligartede og ofte kunne være ikke lidet